

COLUMN Patricia Idsinga

Zoveel voor terug

Ik was een jaar of drieëntwintig toen ik mijn stokoude collega's, mensen van zeker vijfendertig, hoorde klagen over hun kinderen. Ze vonden elkaar bij het koffieapparaat in een soort lotgenotengroep. Onderwerp van gesprek: pubers. Kinderen die nooit iets opruimden. Kinderen die dronken thuiskwamen en de gang onderkotsten. Kinderen die hun ouders uitscholden. Ik luisterde, knikte mee en dacht maar één ding: kinderen? Mij niet gezien.

In mijn vriendengroep werden de eerste baby's geboren. Iedereen keek vertederd naar die lieve kleintjes. Ik keek vooral naar de komende achttien jaar en dacht: waar begin je aan. Ondertussen genoot ik uitbundig van mijn kinderloze bestaan. Wat me wel opviel: al die klagers eindigden stevast met dezelfde zin. 'Maar ja... je krijgt er zoveel voor terug.' Ik vond dat geen geloofwaardig verkooppraatje. Een beetje alsof iemand net uitgebreid heeft verteld hoe verschrikkelijk een vakantie was. Slecht hotel, voedselvergiftiging, koffers kwijt, om vervolgens enthousiast af te sluiten met: 'Maar het was écht heerlijk.' Nee hoor ik wist het zeker. Ik wilde geen kinderen.

Achttien jaar later. De mussen vallen van het dak. Op het aanrecht staat een groen bakje op een kier. Er ontsnapt een weege geur die langzaam mijn neus binnendringt. Voorzichtig til ik het deksel op. Ik zie een grijs-

i
 Ze kijkt met nieuwsgierigheid en verbazing naar alles en iedereen. En vooral naar zichzelf. Patricia Idsinga heeft om de week op deze plek een column, tussen grijs en traan.. Reacties: pidsinga@gmail.com



blauw vachtje. Op het schema zie ik dat zoonlief gisteren verantwoordelijk was voor het opruimen van de keuken. Ik heb vakantie. De kinderen ook. Dat klinkt alsof we gezellig samen vrij zijn. In werkelijkheid betekent het: de kinderen hebben vakantie en ik heb een fulltimebaan als facilitair manager. Bikers op de vensterbank. Glazen op de trap. Bordjes op de bank. En boven op de vaatwasser. Ik trek een halve zak chips en een gesmolten chocoladereep tussen de bankkussens vandaan. Er slingeren een zweemas, een gymtas en twee schootassen door de woonkamer alsof er een evacuatie halverwege is afgebroken. Ik sta voor een levensvraag. Ruim ik alles op? Ik ben tenslotte sneller. Of laat ik de boel liggen? Dan zullen ze vanzelf wel inzien dat dit geen manier van leven is. Ik kies opvoedkundig verantwoord voor optie twee. Ik doe helemaal niets. De kinderen reageren precies zoals pubers dat doen. Niet. Mijn zoon schuift een stapel troep twintig centimeter opzij om ruimte te maken voor nieuwe troep. Mijn dochter strooit hagelslag alsof ze zout over een winters fietspad strooit. Ze stappen moeiteloos over de chaos heen. En ineens schiet ik weer terug de tijd in en zit ik op één lijn met mijn collega's. Alleen die laatste zin. Je krijgt er zoveel voor terug. Ik zou heel graag willen weten wanneer, en wat precies.

REPORTAGE Ontdekken welke diertjes in de sloot leven

Op zoek naar de allerkleinste beestjes

Met een kar vol spullen begeleidt Marcel een groep kinderen naar de picknicktafel, waar hij ze alles uitlegt over de expeditie die hen te wachten staat: ze gaan de sloot van de Helderse Vallei ontdekken.

Jacey Minnes

Den Helder ■ Aan tafel, die naast de vlindertuin staat, luisteren de kinderen aandachtig naar Marcel Wijnalda, de excursieleider. Hij vertelt dat ze gaan onderzoeken wat er allemaal in de sloot leeft. „Welche Tiere leben im Graben?“ herhaalt hij. Er zitten namelijk net zo veel Duitse als Nederlandse kindjes in de groep. Het is immers zomervakantie.

Marcel praat verder over de spullen die ze nodig hebben om de kleinste diertjes te zien: een grote witte bak, loepje, waterbak, schepnet en zoekkaarten. Voordat de kinderen de spullen kunnen pakken en een plekje bij het water kunnen zoeken, krijgen ze eerst een lesje veilig hengelen.

Vast

„Je houdt elkaars polsen vast. De een gaat breed staan, en de ander met beide voeten tegen een voet van de ander“, laat Marcel zien met een van de kinderen, Linde, als

i
Mee op expeditie?

Wie ook mee wil op slootexpeditie, heeft geluk. De activiteit staat deze zomer nog twee keer op het programma bij de Helderse Vallei: 6 en 12 augustus. De doelgroep zijn gezinnen met kinderen van 6 tot en met 12 jaar en de kosten zijn 3,50 euro per kind. Meer informatie of inschrijven voor Expeditie Sloot kan via deheldersevallei.nl.

voorbeeld. „Ik ben nu het tegengewicht, en zo kan zij heel ver naar voren buigen zonder dat ze valt.“

Tewijl de kinderen op hun regenlaarzen heen en weer rennen op zoek naar het beste stukje water, loopt Marcel rustig naar een van de groepjes die hun plekje al heeft gevonden. „Het is belangrijk



In de sloot leven veel meer diertjes dan de kinderen dachten.



Marcel begeleidt de kinderen bij het vinden van de diertjes. Hij legt ze onder andere uit dat je de meeste diertjes aan de oppervlakte vindt, en je dus niet te diep moet gaan met de hengel. FOTO'S REDMOUSE

dat we activiteiten in twee talen kunnen aanbieden. We krijgen hier natuurlijk ook veel Duitsers“, vertelt hij ondertussen.

Vriendjes Neal (9) en Ruben (10) hebben een plek. Bij het vlotje, die je met al je kracht naar de overkant kan trekken. Maar vandaag zit hij vast. Het water is te laag vanwege de droogte. Voor de jongens geen probleem, want die komen toch alleen voor het water. Maar dat blijkt nog een uitdaging.

Het is namelijk best spannend om op het vlot te gaan en de waterbak te vullen; zie er maar eens niet in te vallen. Maar met de aanmoediging van Marcel lukt het ze. „Er zit helemaal niks in“, zegt Ruben als hij naar de waterbak kijkt eenmaal op de kant. „Weet je het zeker?“, Marcel herinnert hem eraan dat het om de kleinste diertjes gaat, en die zie je niet altijd met het blote oog.

Na het eerste beetje water te hebben geïnspecteerd, klinkt ineens het geschreeuw: 'Ik heb wat!'. De jongetjes schrikken als Marcel de hengel in de schaal omkiepert. Vijf kleine zwarte beestjes met dunne pootjes bewegen snel door het water. Op de zoekkaart lezen ze dat het een schrijvertje is: „Die heet zo, omdat het net lijkt alsof ze in het water schrijven“, legt Marcel uit.

Blotevoeten

Tegelijkertijd komt een jongetje vol enthousiasme aangerend. „Ich habe einen Frosch! Ich habe einen Frosch!“, roept hij. Zijn moeder, Birthe, laat de waterbak aan Marcel

„
We willen kinderen graag vertellen wat hier leeft

Marcel Wijnanda
 Excursieleider Helderse Vallei

„
Hij was eerst aan het schreeuwen, omdat hij dacht dat het een spin was. Nu wil hij nog een watersalamander vinden

Birthe
 Moeder van Leo (6)

zien, en inderdaad, een klein kikkerkje zwemt in de bak. Birthe vertelt dat haar zontje Leo (6) héél trots is op zijn vondst. „Hij was eerst aan het schreeuwen, omdat hij dacht dat het een spin was. Nu wil hij nog een watersalamander vinden.“

Een lesje over de dieren mag natuurlijk niet ontbreken. Marcel legt uit wat het vinden van de kikker betekent: „Dat laat zien dat het een gezonde sloot is. Kikkers staan bovenaan de voedselketen. Er is dus genoeg eten voor ze hier.“

Via het blotevoetenpad loop je van het vlot terug naar het gebouw, waar aan de zijkant de rest van de groep op zoektocht is. Helemaal achterin zit Anoeska Poland met haar kinderen Mirthe (8) en Thijs (6) in het gras. Mirthe vertelt dat ze dit al eens eerder met school heeft gedaan. Met die voorkennis kan het vast niet anders dan dat ze ook wat hebben gevonden. Een heel klein beestje, dat lijkt op een zoetwaterpissebed of een van de larvesoorten die in de sloot leeft, dobbert in de witte bak. „We hebben hem ook in het kleine potje bekeken. Maar hij is heel snel, dus het was lastig hem te vangen“, geeft ze toe.

Kikker

Na anderhalf uur zoeken is het mooi geweest, en is het aan de ouders om de spullen op te ruimen. Tot verbazing zijn de broekspijpen nog droog en is niemand in het water gevallen, dankzij de techniek van Marcel die ze hebben geleerd. 'Had je gedacht dat er zo



Ieder groepje heeft allerlei spulletjes meegekregen om erachter te komen welk diertje zij gevonden hebben.

veel mooie diertjes in de sloot zijn?', vraagt Marcel aan Mirthe. Verlegen knikt ze nee, voordat ook zij ervandoor gaat.

Na afloop spoelt Marcel de grote witte bakken om in de sloot om het drap en zand eraf te halen. „Ons doel, en waar alle activiteiten om draaien, is kinderen meegeven wat hier is en leeft. Dat verhaal willen we graag vertellen“, zegt hij tussendoor. „Het gaat om het eerste contact en respect met de natuur.“

Marcel woont op Texel, waar hij ook natuurgids is. De natuur en dieren houden hem dagelijks bezig. „De kinderen weten niet wat ze zien, die zijn ontzettend verwonderd. Het is onvergetelijk voor die kinderen.“